

Μητροπολίτης Σουηδίας Κλεόπας: Πες τα Κυπριανέ “Χρυσόστομε”!

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)

Του Μητροπολίτη Σουηδίας κ. Κλεόπα

Ίσως να 'ν' αληθινή, ίσως να επαληθεύτηκε και πάλι πρόσφατα η λαϊκή παροιμία, “Μια φωτογραφία, χίλιες λέξεις!”, παρμένη από την ατάκα του 1920, του Αμερικανού επιχειρηματία Fred R. Barnard, “One Look Is Worth Thousand Words!”

Έβλεπα προ ημερών στιγμιότυπα και φωτογραφίες από την κηδεία του 23χρονου καταδρομέα των ΛΟΚ, Κυπριανού Παπαϊωάννου, ενός από τα θύματα του δυστυχήματος των Τεμπών, που βύθισε την πατρίδα μας σε εθνικό πένθος.

Στάθηκα για λίγο, κοιτάζοντας μια “αναμνηστική” φωτογραφία, βγαλμένη μέσα

στο ναό, από τον Παναγιώτη Δημόπουλο, όπου τελέστηκε η κηδεία του παιδιού, με πρόσωπα, κάθε άλλο παρά σκυθρωπά, τουναντίον χαμογελαστά.

Διερωτήθηκα, αν πρόκειται για φωτομοντάζ. Ένα μοναδικό στιγμιότυπο, όπου αρκετά παιδιά, προφανώς φίλοι του Κυπριανού, χαμογελούν, έχοντας στο κέντρο τη σορό του “νεκρού αδελφού”, του φίλου, του “κολλητού” τους, του παιδιού τους, του εγγονού τους.

Μια φωτογραφία, που κάποιοι ίσως θα χαρακτήριζαν ανάρμοστη για την ιερότητα του χώρου και της στιγμής, της ιεράς εξοδίου ακολουθίας.

Οι περισσότεροι θα περίμεναν, όχι χαμόγελα, αλλά ζωγραφισμένη τη θλίψη και την απόγνωση, το θυμό και την ένταση στα πρόσωπα όλων!

Ίσως, κάποιοι, αναλογιζόμενοι το θρήνο της μητέρας του αδικοχαμένου νέου, να θυμήθηκαν τους στίχους του Ιάκωβου Καμπανέλη: “Τι να μου κάνουν δάκρυα δυο και στεναγμοί σαρανταδυό, μανούλα μου. Τί κι αν το δάκρυ μου νωπό, βουβό το στόμα και πικρό, μανούλα μου. Και τρέχω κάποιον για να βρω, να με ρωτάει και τον ρωτώ, τι θα γενεί, τι θα γενεί, ποιος θα πονεί, ποιος θα πονεί, μανούλα μου, μανούλα μου.”

Τίποτα απ’ όλα αυτά. Τουναντίον, χαρά και ενθουσιασμός, βεβαιότητα και αισιοδοξία! Η αναφορά των χαμογελαστών παιδιών, όχι στο εδώ και στο τώρα, το εφήμερο, αβέβαιο και πεπερασμένο, αλλά στο μετά και στο επέκεινα, το διαρκώς αναστάσιμο.

Κάποιοι σχολίασαν: “Πολύ ωραία μίλησε ο πατέρας του Κυπριανού, ο π. Χριστόδουλος”. Παρακολούθησα την κηδεία και δεν θυμάμαι, να άκουσα τον ιερέα πατέρα να μιλάει. Το παιδί μιλούσε, δια στόματος του πατέρα του. Ένα flashback της πνευματικής ζωής του παιδιού ήταν η ομιλία, ο επικήδειος λόγος.

Μα μιλάνε οι νεκροί; Ο Κυπριανός μίλησε, με μια ξεχωριστή, ιερή προκλητικότητα, επαναπαυόμενος πλέον στην αμυντική ασφάλεια του Θεού. Κι όμως μίλησε, believe it or not, στις καρδιές πολλών νέων ανθρώπων, που την καταβρίσκουν στη νωχελική πραγματικότητα της απόλαυσης της φραπεδιάς, του “χαλαρά, αραχτά και λίαν”!

Άκου λέει, πήγε σε μοναστήρι στην Ελλάδα, για να κάνει “τριήμερο”, δηλαδή να συμμετάσχει προσευχητικώς στις ιερές ακολουθίες, στην έναρξη της Μεγάλης Σαρακοστής, με αυστηρή νηστεία, αποχή από όλα τα φαγητά, ακόμα κι από νερό, για να προετοιμαστεί για το γάμο του, που θα γινόταν το καλοκαίρι. Καλά, και το “bachelor party”, τότε θα γινόταν;

Η ζωή του Κυπριανού, μια πραγματικότητα εκτός πραγματικότητας. Ή, να το πούμε καλύτερα, η ζωή μιας άλλης πραγματικότητας, αγίας και πνευματικής.

Σιωπηλός πλέον ο Κυπριανός στο φέρετρό του, κι όμως λαλίστατος! Βοώσα και ασίγαστη η σιωπή της νέας επικοινωνίας του παιδιού αυτού με αυτούς που, από δω και στο εξής, θα διαλέγεται και θα συναναστρέφεται. Με τους αγίους και όχι μόνον.

Αν δε βιώναμε τα τραγικά γεγονότα των Τεμπών, ποιος θα μίλαγε τώρα για τον Κυπριανό; Ποιος θα ήξερε για το παλληκάρι αυτό της Κύπρου; Ποιος θα συζητούσε για νηστείες και προσευχές, πέραν των συνειδητών μελών της Εκκλησίας;

Η εντάφιος σιωπή του Κυπριανού κραυγάζει, ως αλλότρια προς την πολύβουη σύγχρονη κοινωνία των α-προσώπων! Η σιωπή είναι “η γλώσσα του μέλλοντος αιώνος”, κατά τον Άγιο Ισαάκ το Σύρο και για τον Άγιο Ιωάννη της Κλίμακος, “η μητέρα της προσευχής, η μυστική πνευματική πρόοδος, κρυφή πνευματική ανάβαση”.

Η δυστυχία του δυστυχήματος μετατράπηκε για οικείους και φίλους σε χαρά αναστάσιμη! Προσδοκία και νέα συμπεριφορά και αντίληψη. Αλλαγή πορείας για κάποιους, που παρακολούθησαν τα γενόμενα στην κηδεία.

Η σιωπή του Κυπριανού μίλησε δυνατά. Η προσεγμένη ολιγωρία του έγινε διδασκαλία, με διαχρονικότητα. Η πνευματική βιωτή του μίλησε στις ψυχές πολλών, κυρίως νέων ανθρώπων. Ίσως κατάφερε να μεταστρέψει συνειδήσεις, να οδηγήσει κάποιους σε συντριβή καρδιάς και προσευχή και να ’γινε συνοδοιπόρος προς Εμμάους!

Μιμήθηκε ο Κυπριανός και η λευιτική οικογένειά του τη σιωπή του Θεού, γι’ αυτό και ο Άγιος Σωφρόνιος του Έσσεξ λέει ότι “η σιωπή του Θεού είναι απάντηση στις αδικίες μας η πιο εύγλωττη, η πιο ευγενική.”

Πόσο δίκιο είχε ο Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς, όταν έλεγε ότι, “για τρία πράγματα δεν πρέπει να σπεύδετε να μιλήσετε: για το Θεό, μέχρι να ενισχύσετε την πίστη σας σ’ Αυτόν, για την αμαρτία ενός άλλου, μέχρι να γνωρίσετε τη δική

σας και για το αύριο.”

Η σιωπή είναι το ανάχωμα στους χειμάρρους των ανούσιων λόγων. Είναι μία μορφή ηρωϊκής συμπεριφοράς και πνευματικής δράσης, ενάντια στην “τόλμη” της αυθάδειας και του θράσους, των “παράλληλων διαλόγων”, που δεν διαλεγόμαστε και δεν επικοινωνούμε, όπως θα έλεγε χαρακτηριστικά ο Νομπελίστας ποιητής Γεώργιος Σεφέρης.

Ίσως ο Κυπριανός να επαλήθευσε τη διαπίστωση του Αγίου Σεραφείμ του Σαρώφ: “Απόκτησε την εσωτερική σου γαλήνη και χιλιάδες άνθρωποι θα σωθούν γύρω σου, χωρίς εσύ να το ξέρεις.”